

и се наричала Савитра. Всѣки човѣкъ трѣбва да се прояви, по какъвъ и да е начинъ на земята, като княжеската дъщеря Савитра. Женитбата, запримѣръ, е една отъ проявитѣ на човѣшката душа. Въ този смисълъ, и музиката, и науката, и религията сж особенъ родъ човѣшки прояви. Цигуларьтъ, запримѣръ, какъ ще се прояви? — Той ще вземе цигулката си и ще свири. Значи, знанието е проява на човѣшката душа. Когато се омжжва, жената ще изсвири едно Божествено парче, следъ което индуситѣ ще се разотидатъ по домоветѣ си. Между индуситѣ сжществувалъ обичай, когато млада мома, отъ царско произхождение, се омжжва, извикватъ видни мждреци и адепти да се произнесатъ върху сждбата ѝ, т. е. да изслушатъ парчето, което тя ще свири, и отъ това ще опредѣлятъ нейната сждба. Споредъ мене, парчето, което тя ще свири, представя нейния възлюбенъ, за когото мждрецитѣ ще опредѣлятъ, ще може ли да живѣе въ хармония, по Божествено съ младата мома, или не. Като изслушали парчето, което Савитра свирила, мждрецитѣ казали, че нейниятъ възлюбенъ ще бжде добъръ, способенъ, благороденъ човѣкъ, но ще живѣе само десетъ месеца следъ сватбата. Бащата казалъ на Савитра за предсказанието на мждрецитѣ, но тя казала: Каквото ще да става, но азъ ще взема този момъкъ, който ми е опредѣленъ отъ сждбата. Десетъ месеца да живѣя съ него, но той ще бжде моятъ избранникъ. Той се наричалъ Сативанъ, което означавало душа на истината. И действително, десетъ месеца следъ женитбата, дошла смъртъта, наречена Яма, да задигне душата на истината, да я отнесе въ вѣчността. Савитра тръгнала следъ смъртъта и казвала: Моля ти се, върни ми Сативана, не взимай тази душа, остави ми я! Ти имашъ толкова много души около себе си, защо взимашъ и тази душа? Смъртъта върви по пжтя си, не обръща внимание на Савитра, не чува думитѣ ѝ, но и Савитра върви подиръ нея, моли се, настоява да ѝ върнатъ Сативана. Тя минавала гори и планини, долини и полета, качвала се, слизала и все настоявала на своето. Смъртъта ѝ казала: Готова съмъ на всички услуги. Каквото пожелаешъ отъ мене, ще ти дамъ, но душата на Сативана не мога да върна. — Бащата на моя възлюбенъ е слѣпъ, върни му зрението. Веднага зрението на дѣдото се възстановило. Савитра пакъ продължавала да върви следъ смъртъта, да се моли за връщането на Сативана. Смъртъта ѝ казала: Всичко, каквото пожелаешъ, ще ти дамъ, но душата на Сативана не